

[Kirkeministeren.]

følger, aktualiseret det hele og nødvendig-gjort det lovgivningsarbejde, som nu ligger på bordet.

Vi er jo kommet i den situation, at så at sige alle kommuner består af flere kirkesogne, og enkelte meget store kommuner — det drejer sig dog vistnok kun om Århus og Odense og Ålborg — består sågar af flere provstier. Alt det nødvendiggør, som også ordførerne har været inde på, en vis form for samordning og koordinering.

Jeg har et par bemærkninger til de enkelte ordførere.

Fru Bodil Koch ironiserede noget over datoen. Det havde været rimeligere at sætte dette i værk den 1. april, samme dag som kommunalreformen trådte i kraft, hvorfor er ministeren så sent på færde, blev der spurgt. Det er helt bevidst. Vi har været i den situation i kirkeministeriet, at vi stadig har kunnet hente nye kort i indenrigsministeriet, som var ajourført, og hvor man kunne se, hvor langt man nu var nået med kommunalreformen, hvor vidt man nu var med sognesammenlægningerne osv. Vi var bevidst indstillet på at skynde os langsomt for ikke at komme i den situation, at nu ændrede vi det hele, og så viste det sig, når vi var færdige, at det slet ikke faldt sammen med den nye kommunale inddeling, så vi måtte lave det hele om igen. Vi har altså kort og godt ønsket at se kommunalreformen falde i lave og falde i ro, før vi for alvor gik i aktion. Derfor er ministeren altså så sent på færde. Det er fuldt bevidst og tilsigtet, og jeg tror heller ikke, der sker nogen ulykke derved.

Det andet, fru Bodil Koch nævnedes, forstår jeg ikke rigtig — det er også nævnet af andre ordførere — at de folkevalgte menighedsråd bliver frataget deres myndighed. Det er dog kun i en bestemt henseende. Det er nødvendigt, som også hr. Evan Jensen nævnedes. Hvis man kommer i den situation, at der i en storkommune med en 8-10.000 indbyggere er 13 gamle kirkesogne, så hjælper det jo ikke, at alle 13 menighedsråd ønsker i samme år at styrte sig ud i en hovedrestaurering af deres gamle middelalderkirke; hvert af disse restaureringsarbejder koster måske 1/2 mill. kr., det kan ikke gå. Man er simpelt hen nødt til at have et eller andet koordinerende organ, som kan

prioritere opgavernes løsning i en fornuftig rækkefølge, og i så henseende har vi altså ment, at provstiuvalgene kunne være egnede. I den forstand er det selvfølgelig rigtigt, at de folkevalgte menighedsråd må beskrive sig en vis bestemmelse og en vis myndighed, men det må jo alle gøre, som på ny og uvant måde går ind i et større fællesskab. Selv under de nuværende forhold er det heller ikke muligt, at så mange kan komme til på én gang.

Valgene af provstiuvalget har været nævnet af flere, man vil ændre valgmetoden og anfægte provstens fødte formandsplads. Ja, det kan man jo tage op i udvalget, hvis man vil røkke ved disse ting.

Fru Bodil Koch nævnedes for det fjerde de store kommuner, som har flere provstier, og hvor ministeren får en enestående myndighed. Jeg vil gerne hertil svare, at vi har forhandlet med disse kommuner og forespurgt — jeg tror, det var i Ålborg — om man fra ministeriets side på en eller anden måde skulle søge at løse de vanskeligheder, der kunne opkomme ved, at flere provstier nu forekommer inden for én storkommune. Men man henstillede til os ikke at foretage sig noget, idet det blev tilkendegivet, at det var fornuftige mennesker, der selv kunne finde ud af på lokal basis at ordne sig. Kan man ikke det, så kommer naturligvis det punkt, hvor ministerens bemyndigelse må komme ind i billedet, men jeg ser hen til, at det er fornuftige mennesker i alle disse tre store byer, som på fornuftig og lokal måde kan tale sammen om tingene. Hvis det ikke er tilfældet, bliver man nødt til at bestemme et eller andet, som kan koordinere opgavernes løsning, også i de store byer, hvor der bliver flere provstier inden for en storkommune.

Det sidste, der er nævnet af flere, bl. a. af fru Bodil Koch, har, så vidt jeg kan skønne, ikke noget med lovgivningsarbejdet at gøre, men vi bliver nok på et eller andet tidspunkt stillet over for, hvad man kan kalde et kirkeligt frynsearbejde. Det er af flere nævnet, hvordan grænserne nu krydser og skærer hinanden, provstigrænser og storkommunale grænser, stiftsgrænser og amtsgrænser, og det er jo rigtigt. Hvis man vil lægge et Danmarkskort og kunne lægge de forskellige kort oven på hinanden, så ville de administrative enheder langt fra være